

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 123/2020
05.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Маркова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К.119/17 од 12.04.2018.године и Вишег суда у Зрењанину 2Кж1 138/18 од 19.11.2019.године, у седници већа одржаној дана 05.02.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Маркова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К.119/17 од 12.04.2018. године и Вишег суда у Зрењанину 2Кж1 138/18 од 19.11.2019.године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 2К.119/17 од 12.04.2018.године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, с тим што ће се у случају опозива условне осуде окривљеном у утврђену казну затвора урачунати време проведено у притвору Окружног затвора у Зрењанину од 22.01.2018.године до 23.01.2018.године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под

претњом извршења. Оштећени ББ је упућен да евентуални имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину 2Кж1 138/18 од 19.11.2019.године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Зрењанину 2К.119/17 од 12.04.2018.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Александар Марков, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да преиначи пресуде Основног суда у Зрењанину 2К.119/17 од 12.04.2018.године и Вишег суда у Зрењанину 2Кж1 138/18 од 19.11.2019.године у погледу правне оцене дела и одлуке о казни тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности у целости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело које је окривљеном стављено на терет и за које је правноснажно оглашен кривим није кривично дело, обзиром да је у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде искључена противправност дела, јер је он поступао у нужној одбрани у смислу члана 19. став 1. и 2. КЗ. Наиме, по ставу браниоца, окривљени је бранећи се, у страху да ће оштећени учинити зло њему и његовој девојци, инкриминисаном поруком само одговорио на непосредно пре тога упућену претњу од стране оштећеног путем телефонског позива девојци окривљеног која је бивша девојка оштећеног - „да ће их самлети“, тако да се ради о истовремености одбране окривљеног од напада оштећеног и истоветности средстава напада и одбране.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер, имајући у виду чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде из кога, по налажењу Врховног касационог суда, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама

окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које је он правноснажно оглашен кривим, те имајући при томе у виду одредбу члана 19. став 2. КЗ којом је прописано да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другога одбије истовремен противправан напад, то, супротно изнетим наводима захтева браниоца окривљеног АА, по оцени овога суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови за примену према окривљеном институту нужне одбране везано за услове напада и одбране, због чега се као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 19. став 1. и 2. КЗ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на којем се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на криминалистичко-техничкој документацији МУП-а Зрењанин. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева не указује у чему се конкретно састоји незаконитост овог доказа, већ заправо само оспорава оцену суда о прихватљивости овог доказа и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, дајући сопствену оцену да наведени доказ није требало прихватити из разлога јер је ова документација непотпуна пошто је порука оштећеног само делимично сликана и презентована суду, док је инкриминисана порука окривљеног сликана у целости и тако презентована суду.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведеног доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Наводи браниоца окривљеног којима се указује да током кривичног поступка није доказано да је код оштећеног створен осећај страха и угрожености за живот и телесни интегритет, те наводи којима се оспорава закључак суда да изречена претња коју је окривљени критичном приликом упутио оштећеном не представља условну претњу, по налажењу Врховног касационог суда представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним

одлукама и указивање на погрешну оцену доказа дату од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је стога Врховни касациони суд поднети захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Маркова, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић